

Mál nr. 180/2010

Síminn hf.

og

Sjóvá-Almennar tryggingar hf. v/ ábyrgðartryggingar verktakafyrirtækis.

Ágreiningur um bótaskyldu vegna tjóns er ljósleiðari slitnaði við vegaframkvæmd.

Gögn.

1. Málskot, móttakið 10.6.2010, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf Sjóvár-Almennra trygginga hf., dags. 21.6.2010, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Í desember 2007 var á vegum verktakafyrirtækisins KNH ehf. (hér eftir nefnt V) unnið fyrir Vegagerðina að vegagerð á Vestfjarðavegi á Barðaströnd. Að morgni 6.12.2007 var unnið að ræsagerð við bæinn Skálanes í Reykhólahreppi. Við verkið var notuð grafa og vildi þá til það óhapp við notkun gröfunnar að ljósleiðarastrengur í eigu málskotsaðila (hér eftir nefndur M) fór í sundur. Í skýrslu lögreglu um atvikið er haft eftir stjórnanda gröfunnar að vitað hafi verið að ljósleiðarinn væri á svæðinu eða rétt við vegstæðið, en samkvæmt útboðsgögnum, sem unnin hefðu verið af Vegagerðinni, hefði strengurinn ekki átt að vera þar sem hann svo var. Við athugun lögreglu á vettvangi kom í ljós að strengurinn hafi legið rétt undir yfirborðinu eða á um 10 cm dýpi. Greinilega hafi verið rétt rist niður fyrir grassvörðinn. Enginn aðvörunarborði hafi verið yfir strengnum.

Verkstjóri og mælingamaður hjá V gerðu skýrslu um slitið á ljósleiðaranum. Í skýrslu þeirra segir að stjórnandi gröfunnar hafi verið að taka skurð fyrir ræsi á “EB-1274, í stöð 17910” og orðið fyrir því óláni að slíta í sundur ljósleiðara. Þó hefði ræsið verið fært um 45 m til að fullvíst væri að ljósleiðarinn væri kominn úr skurðarlínu fyrir ræsið. Orsök óhappsins töldu þeir hafa verið þá að strenginn hafi verið 2 m neðar í túninu, sbr. þversniðsteikningar frá Vegagerðinni, svo og að strengurinn hafi einungis verið grafinn 10 cm undir yfirborði. Venjuleg vinnuregla sé hins vegar að ljósleiðari eigi að vera grafinn a.m.k. 60-80 cm í jörð. Ennfremur hafi enginn borði né stikur frá M gefið til kynna legu strengsins. Þá hafi höfundum skýrslunnar skilist að eigendum strengsins hafi þótt það of kostnaðarsamt að færa strenginn út úr fyrirhuguðu vegstæði því þá hefði þurft að taka strenginn í sundur og lengja hann. Þess í stað hafi strengurinn verið grafinn upp og færður til en greinilega ekki eins langt og vinnuteikningar þeirra sögðu til um né jafn djúpt eins og reglur segja til um.

M hefur krafist bóta úr ábyrgðartryggingu V hjá Sjóvá-Almennum tryggingum hf. (hér eftir nefnt X) vegna tjóns sem hlaut af sliti ljósleiðarans. X hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Ekki er um það deilt að ljósleiðari í eigu M slitnaði er starfsmaður V gróf skurð fyrir ræsi, þar sem unnið var við vegaframkvæmd fyrir Vegagerðina. Ekki virðist heldur vera um það deilt að ljósleiðarastrengurinn telst vera fjarskiptavirki í skilningi 14. tölul. 3. gr. laga nr. 81/2003 um fjarskipti. Samkvæmt síðari málslið 3. mgr. 71. gr. sömu laga er þeim sem veldur tjóni á fjarskiptavirki skylt að bæta allt það tjón sem af skemmdunum leiðir nema hann sýni fram á að ekki hafi verið komist hjá tjóni þó að fyllstu aðgæslu hafi verið gætt. Á grundvelli reglna skaðabótaréttarins ber V ábyrgð á tjóni M sem hlaut við það að ljósleiðarinn slitnaði nema hann geti sýnt fram á að hjá tjóni hafi ekki verið komist þótt starfsmenn hans hafi sýnt fyllstu aðgæslu í störfum sínum við vegaframkvæmdina.

Í lögregluskýrslu er haft eftir stjórnanda gröfunnar að vitað hafi verið að ljósleiðari væri á svæðinu eða rétt við vegöxl, en samkvæmt útboðsgögnum Vegagerðarinnar hefði strengurinn hins vegar ekki átt vera þar sem hann var í raun. Þá kemur fram í skýrslu verkstjóra og mælingamanns hjá V að ræsið hefði verið fært um 45 m svo ljósleiðarinn væri örugglega kominn úr skurðarlínu fyrir ræsið, en þeir hafi talið að strengurinn hafi verið 2 m neðar í túninu samkvæmt þversniðsteikningum frá Vegagerðinni. Jafnframt skildist þeim að eigendum strengsins hafi þótt of kostnaðarsamt að færa strenginn út úr hinu fyrirhugaða vegstæði og af þeim sökum hafi hann ekki verið færður eins langt og vinnuteikningar sögðu til um né jafn djúpt og reglur segja til um. Öðrum gögnum er ekki til að dreifa um legu ljósleiðarans og hvernig staðið var að tilfærslu hans í tengslum við vegaframkvæmdina.

Samkvæmt 2. mgr. 71. gr. laga nr. 81/2003 skal sá er annast verklega framkvæmd greiða allan kostnað sem kann að leiða af flutningi eða breytingu á legu fjarskiptavirkja ef slíkt reynist nauðsynlegt vegna framkvæmdarinnar nema um annað hafi orðið að samkomulagi. Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en V hafi annast þá vegaframkvæmd sem í gangi var á Vestfjarðavegi þegar tjónið varð. Þá er heldur ekkert um það í málgögnum að samið hafi verið um annað en að sá er annaðist vegaframkvæmdina skyldi greiða kostnað við tilfærslu ljósleiðarastrengsins eins og fyrrgreint lagaákvæði mælir fyrir um. Er því ósannað að annar en V hafi borið þann kostnað sem til féll vegna tilfærslu ljósleiðarans. Í gögnum málsins liggur ekkert fyrir um það að þær staðhæfingar, sem fram koma í lögregluskýrslu og skýrslu verkstjóra og mælingamanns V um vitneskju starfsmanna V um legu strengsins, séu á rökum reistar. Að þessu virtu þykir ekki hafa verið sýnt fram á að hjá tjóninu hefði ekki verið komist þótt sýnd hefði verið fyllsta aðgæsla þegar grafið var fyrir vegræsinu í umrætt sinn. Af því leiðir að V ber ábyrgð á tjóni M, sbr. 3. mgr. 71. gr. laga nr. 81/2003, og þar með skal það bætast úr ábyrgðartryggingu V hjá X.

Niðurstaða.

Tjón M, Símans hf, vegna skemmda á ljósleiðarastreng bætist úr ábyrgðartryggingu V, KNH ehf., hjá X, Sjóvá-Almennum tryggingum hf.

Reykjavík, 29. júní 2010.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.